

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 477 בס"ד ערש"ק פר' תזריע (ספריק) כ"ה אדר-ב' תשע"ד

פנינים יקרים

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (י"ב, ג') יש לדקדק למה גבי פסח כתיב כי יקנה נפש קנין כספו ומלתה אותו. ולא נזכר שם ענין בשר ערלתו והכא כתיב בשר ערלתו. ונראה דאיתא בנדרים הנודר מן הערלים מותר בערלי ישראל כי ישראל ערל נקרא נמול וגוי נימול עדיין נקרא ערל הרי שהנכרי במילתו מל גם את ערלת הלב משא"כ הישראל אינו מל את ערלת הלב לכך כתוב בשר ערלתו. נמצא שעיקר הערלות תלוי בערלת הלב.

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' (י"ג, ב') במדרש: כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, אמר להם משה אל תתייראו, הנגעים אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח, וקשה מה ענין אכילה ושתיה לנגעים, ונראה ע"פ דאיתא במדרש שהמתאוננים אכלו ושתו את המן והבאר בצער, ולכך בא אליהם הצרעת, וזה שאמר משה אל תתייראו מהנגעים כי אלו הנגעים למתאוננים שאוכלים ושותים בצער אבל אתם תאכלו ותשתו בשמחה ובוזה תנצלו מהנגעים. לכך שפיר שייד לכאן האכילה והשתיה.

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' (י"ג, ב') סמך פרשת נגעים לפרשה הקודמת המדברת במילה רמז לארבעת הערלות ומכללם ערלת הפה וכשהוא נמול מערלת הפה לא יספר לשון הרע ואז לא יגיע לנגעים הבאים על לשון הרע.

והיה בעור בשרו לנגע צרעת (י"ג, ב') קשה והלא בכל מקום אין "והיה" אלא לשון שמחה (כ"ד מב, ג) ואיזה שמחה היא לאדם כי יהיה בעור בשרו נגע. ונראה כי הנה מה שאין אנו מוצאים בדורותינו מראות נגעים כי הבא כתוצאה מחטא הוא מפני שהגוף המקודש דוחה את הפגם ובדורותינו השפלים אשר אין כח הקדושה עצום כל כך אין המומאה נדחית התוצה מפאת הקדושה. א"כ שפיר נאמר "והיה" המוכיח שהגוף מעיקרו קדוש והנגע אינו אלא מחמת חטא וכשישוב מחטאו יחזור לתמותו כי קדוש הוא עד מאד.

שאת או ספחת או בהרת (י"ג, ב') מצינו רמז מפרשיות אלו שעל שלשה דברים נגעים באים, לשון הרע, גסות הרוח, צרות עין. על לשון הרע קרבנו צפרים שעושים מעשה פספוס. על גסות הרוח לוקח עץ ארז ואזוב כפרש"י שאם הגביה עצמו כארז ישפיל עצמו כאזוב. ועל צרות עין נאמר ובא אשר לו הבית הכולל חמדת הממון וגזל כי כל גבוה רוח מתאוה לרוב עושר וגם שידבר לשון הרע. על זה נקרא מצורע מוציא רע וכשתתגלה רעתו וישוב תתרפא צרעתו.

נגע צרעת הוא (י"ג, ג') אמרו חז"ל שהמזבח כפרה. אמנם כדי לכפר יש להתעורר בתשובה וכדי לעורר אל התשובה נתן הקב"ה זמני ההסגר כאמרו (איוב לו י) ויגל אונם למוסר ויאמר כי ישוכו מאון. (ספדוני) **ושער בנגע הפך לבן** (י"ג, ג') כל שער לבן סימן לחולשה כי מראה לבן מקורו מהליחה הלבנה הגורמת עצלות ורפיון. פעולת כל עצל לא בחיל ולא בכח. וזה מומאית...

ואם בהרת לבנה היא בעור ועמוק אין מראה מן העור וגו' (י"ג, ד') רש"י: ועמוק אין מראה לא ידעתי פירושו. וקשה שרש"י הקדוש לא ידע פירוש הקרא. ונראה ע"פ מה שאמרו חז"ל על מלכין פני חבירו 'אוויל סומקא ואתי חיורא', מדה כנגד מדה שהלבין את חבירו וזה הוכחה שכח המומאה מאחז בנפשו ולכן מראה עמוק מן העור כי העמיק בחטאו ואז טמא בודאי - אבל אם בהרת לבנה היא שעדיין לא חדר בעומק בשרו. ומכיון שהכהן אינו יודע אם לטמאו או לטהרו לכן והסגיר את הנגע שבעת ימים. וזה שכתב רש"י לא ידעתי פירושו שהכהן אומר לא ידעתי עד כמה העמיק בחטאו. על כן עליו להיות סגור שבעת ימים כדי שיתבודד ויפשפש במעשיו וישוב על חטאו ואז יש תקוה שיתרפא נגעו ממנו.

בראשו נגעו (י"ג, מ"ד) ב' במסורה, כאן ואידך בתפלת שלמה: אשר ידע איש את נגעו, פירוש בראשו נגעו בתחילת הענין צריך להכיר נגעו ויטהר ממנו בתשובה קודם שיתפלל. (בעל המורים)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

477
2

האשק שיחת א"ר הרא"ש ז"ע א"א פרשת מטות - אסעי קהל"א נכתב ע"י א.א.

מסוגל לעשות מאומה, עדיין הוא מקבל את המחשבה שהוא יעשה למחר יותר טוב, בו בזמן שכל הזמן הוא צריך להיות בפחד נורא שלא יפול ח"ו, כמו שאמרו חז"ל אל תאמין בעצמך עד יום מותך שהרי יוחנן כהן גדול שימש שמונים שנה ולבסוף נעשה צדוקי. ומדוע הוא עדיין מקבל מחשבה כזו, מכיון שהעבודה הזו לשלב י-ה ב-ה היא עבודה קשה מאד, ורק ע"י הביטול הגמור שאין לו כח כלל יגיע להשיג יחוד שם הוי-ה בשלימות כפי דרגתו.

שלימות הוי-ה זהו אחד בעולמו, ובכדי לפרסם את זה שלח את הצדיקים כמו משה רבינו, רבי עקיבא ורבי שמעון, שהם מסרו את נפשם והגיעו לביטול הגמור, כרבי עקיבא שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ומשה רבינו שהשיג בחינת ימה' ועליו נאמר "בכל ביתי נאמן הוא", ומסר את נפשו ואמר "עוד מעט וסקלוני". ולכן נאמר "ולא קם עוד בישראל כמשה" שעל ידי שביטל את הגוף לגמרי, בחינת ימה', השיג בחינת מלאך בגוף. וזה התפקיד שלנו בעולם להגיע לבחינה זו, וכל אחד יכול להגיע לבחינת משה רבינו בזה כפי דרגתו.

ובעבור זה היו בעולם כל כך הרבה צדיקים גדולים, כמשה רבינו, דוד המלך, רבי עקיבא, רשב"י, והבעש"ט, שהם סבלו בגופם עבודתו, וקיימו בנפשם - אין שלום בעצמי מפני חטאתי, והם סללו עבורנו את הדרך בכדי שנוכל להדבק במציאות ה',

ובכל דור ודור היו יחידים שעליהם אמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים, כמו רבי שמעון בר יוחאי שהיה עלמא יחידא בבחינת גוף, ולכן נעשה כביכול שליט על הקב"ה, והוא היה אומר דעה לרבש"ע, (ולכן נמשכים אליו כל כך הרבה אנשים, שכל העולם התחתון נמשך אליו). וכן רבי עקיבא שלא הרגיש את המסרקות של ברזל מפני שהגוף היה בהמיות, ועל ידי זה נעשה אחד, והגיע למדרגת יצאה נשמתו באחד, והיינו שנהיה אחד בבחינת גוף.

התכלית שלנו שלשמה נבראו היא להגיע לבחינת 'אין' ולהדבק במציאות ה'. אך היצוה"ר משתדל שלא נגיע לזה, שכל אחד יחיה במציאות הגשמית שלו ולא יגיע לבחינת - דומיה. ולמרות שהאדם הוא באמת 'אין' ובאופן טבעי היה צריך לחיות כל הזמן בהרגשת אפסיותו, אינו עובד על עצמו להיות מבוטל לה' ולהפך את המחשבות שלו שלא יחשוב כנ"ל אין זאת אלא מפני הקליפה שמכניסה את האדם להרגל המשכח בכדי לשבר אותו. לפי שכל בריה ובריה, ואפילו לומדי תורה, כל עוד שאינו מהפך את ה-יש לבחינת 'אין' אינו יכול לקבל ("דערהערט נישט") שום מציאות של קדושה. כי כל עוד שלא השיג ("דערהערט") את היסוד של עצמו, את ה-אין של עצמו, לא ישיג ("דערהרעין") את השכל הנעלם מכל רעיון.

ואף אחר שהגיע לבחינת 'אין' ויודע שאינו

ולשואה האיומה שנהרגו שש מליון יהודים, בגלל שתמיד מתלוננים, ולכן יש גלות ומזה יש לנו את תשעה באב.

קינעדר, האט רחמנות, עד מתי, עד מתי נשאר תחת שלטון ה"שווארץ יאר". אנחנו אשמים. אנחנו שקבלנו את התורה מהפכים את זה לגלות, וכלל לא חושבים על הרבש"ע שגם הוא בגלות איתנו. כל אחד חושב רק על עצמו, ואם לא הולך לו במאה אחוז הוא נהיה משוגע מזה. מדוע לא חושבים על הרבש"ע? [כמו שבא אלי גביר אחד שהקים הרבה דברים, והסברתי לו והבין שאף אחד לא חושב על הרבש"ע. אפילו תלמידי חכמים מדברים על הרבש"ע ולא חושבים על הרבש"ע. ומי שרק עושה משהו חושב שכבש את כסא הכבוד ואת הרבש"ע בכיסו. ובשביל זה שלח לו הקב"ה הפסד של עשרים מליון דולר, שיכיר שיש רבש"ע]. אנו מזינים את הקליפה זה ה' אלפים ותשל"א שנים, הגאווה והאנוכיות שלנו, נותנים הכל לקליפה.

הרבש"ע ירחם עלינו שלא נראה חסרונות הזולת רק של עצמנו, ושלא נברח ברגע שלא הולך (זה לא יעזור), צריך להתאחד אפילו אם סובלים יסורים. וכשנזכה ליסורי אהבה יעזור לנו השי"ת שנגיע לבחינת אדם לפני חטא עץ הדעת. אמן.

שהוא המציאות של העולם. ובכדי שהאדם יכיר את ערך עצמו, ולא יאמר "אני למדתי ואני עשיתי וה' עזר לי", זה לא נחשב עבודת ה', זה עבודה שאדם עובד בשביל סיפוק. רק צריך לעבוד שיהיה בחינת אין שאין לו אחיזה כלל.

וכל אריכות הגלות והיסורים הרבים שאנו סובלים הוא מחמת זה שאף אחד לא מבטל את עצמו, ומחמת זה יש פירוד גדול בין בני ישראל. על כל אחד לדעת שבשבילי נברא העולם, וכל החסרונות והצרות שיש, הכל בגללו. ולזכור שאדם נברא עם תכונות רעות של אנוכיות, גאווה, עקשנות, ו-אין מתום בבשרי. ולכן דוד המלך אמר "ואנוכי תולעת", ולא 'ואתה' תולעת, מפני שהכיר החסרונות שיש בו. ומעולם לא שאל מדוע לשני טוב ולי רע - אנחנו שואלים כך אבל הוא לא שאל - מפני שידע שבשבילו נברא העולם, ולכן הוא רעד בכל רגע. וזה החורבן שלנו, שכל אחד כשנפגע במשהו מיד בורח, [למרות שלא יועיל בזה מאום, כמו שאמר דוד המלך ע"ה אנה מפניך אברח], ואף אחד לא רוצה לקבל עליו יסורים כי הוא עקשן גדול, ובמקום לבקש מה' שיציל אותנו מן היסורים מתלוננים ואומרים שלא יכולים לסבול ושיקה את זה וכדו'. ומזה גם נובע הפירוד הגדול שלנו בכל מקום, אחד מקנא בשני וחושב שהשני רוצה לפגוע בו. זה גרם לחורבן בית שני

נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן (י"ג, ט) הלשון "והובא" אל הכהן אומר דרשני ונראה דהנה אמרו רז"ל שהצרעת באה לעורר בתשובה בשביל עוונות וצריך לילך אל הכהן שילמד אותו דרכי השי"ת ודברי כיבושין לשוב על חטאיו. נמצא שהנגע הוא הגורם שמביא כאלו בעל כרחו אל הכהן ללמוד דרכי תשובה לשמוע מהכהן תוכחת מוסר ויומב לו.

זאת תהיה תורת המצורע (י"ד, כ) אמרה תורה טמא טמא יקרא, (י"ג, מ"ה) ודרשו חז"ל שהמצורע צריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים. ויש להבין מדוע המצורע שונה משאר מצבים וכי רק המצורע צריך את תפלת האחרים אלא שהסיבה שהמצורע נקרא "מוסגר" משום שמחמת חטאו אין תפלתו מתקבלת בשמים ולכן צריך לבקש מן האחרים שיתפללו עליו, וזה פשוט.

(מדרש יהונתן)

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר צבי פרל ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר אבי זאב ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יוסי פרל ומשפ' להולדת הבת

הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכדה

משפ' גולדשטיין להולדת הנינה

הר"ר שלמה יעקובסון ומשפ' להולדת הבת

הר"ר ישעי'ה קרויס ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר אליהו גרוס ומשפ' להולדת הבת

הר"ר דוד דרלי ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אמנון כוודר ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אבי דרלי ומשפ' להולדת הבן

הר"ר יהודה לייב פרוש ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר ישראל חיים קרול ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר גדליה סגל ומשפ' לאירוסיו הנכדה

הר"ר ישעי'ה גליק ומשפ' לאירוסיו הנכדה

הר"ר מרדכי סגל ומשפ' לאירוסיו הבת

הר"ר שלמה כהן ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר חיים לייב ווינשטיין ומשפ' לנישואי הנכדה

י"ד ע"י

מערכת התכונות
רח' עדי 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמות

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל גלב"ע ז' ניסן

הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל גלב"ע ז' ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

